

Onvoorspelbaar Coronavirus

Martin
Hendericks

Sinds jaren is het mijn wens om een column te schrijven over mijn ervaring als uitvaartondernemer. Eerst was ik te druk (lees: ik nam geen tijd) en toen werd ik ziek. Afgelopen jaar ben ik het leven opnieuw gaan ontdekken. Naast de bijwerkingen van de chemokuren, voel ik mij redelijk goed. Echter gezien mijn gezondheidsverleden behoor ik momenteel tot de risicogroep en vermijd ik contacten. Mijn immunotherapie is opgeschort. Dus nu tijd maken!

In ons gezin is het bespreken van je uitvaart geen taboe. "Wat zou jij willen als het ooit zover is?"

Aangezien mijn vader de oudste van ons gezin is, hebben we het vooral over zijn uitvaart. Hoe herkennen we pa in zijn afscheid?

Hij vertrok altijd als laatste op feestjes, houdt van dweilorkestmuziek, heeft zijn eigen humoristische uitdrukkingen, *Utereg is zijn stadsie* maar hij zingt ook het Limburgs Volkslied naarmate het steeds later wordt. Hoe gaan wij deze ingrediënten vormgeven bij zijn afscheid waarbij genodigden met een glimlach hem hierin herkennen?

We komen uit een grote familie, waarvan mijn vader voor velen, naast familielid, ook werkgever was. Hij zou dan ook een groots afscheid krijgen. Het dweilorkest was altijd een terugkerend item waar we hartelijk om moesten lachen. We zouden hem nu eens als eerste laten vertrekken van zijn afscheidsfeestje met een dweilorkest voorop. Mijn zus Liza, vond dit vreselijk en zei steevast: "Dat doen we niet hoor, lekker verschut." Hilarisch! Tot zij zelf in 2012 overleed. Dit hadden we niet zien aankomen. Pa's uitvaartwensen werden bijgesteld, het dweilorkest was ineens minder leuk. Hij wordt dit jaar 85 jaar, de familie is kleiner geworden. We hoeven geen ruimte meer waar 250 personen kunnen komen. Ik zou uiteraard, ondanks mijn eigen verdriet, de uitvaartleider zijn. Totdat ik de diagnose Non-Hodgkin Mantelcellymfoom kreeg. Mijn vader lag toen zelf in het ziekenhuis met ernstige longproblemen. Ik heb een half uur voor zijn kamer gestaan. Ik kon niet naar binnen. Ik kon niet tegen hem zeggen dat wellicht nog een kind van hem zou kunnen overlijden tijdens zijn leven. Ik ben naar huis gegaan. Mijn schoonzus heeft hem het slechte nieuws gebracht.

Toen ik hem uiteindelijk wel persoonlijk sprak, maakten we een belofte: we zouden samen beter worden en ik zou hem overleven! Natuurlijk ga ik mijn vaders uitvaart ooit regelen, maar in mijn gedachte blijft:

wat als ... En zo gaat alles anders in het leven. Het is niet maak- en voorspelbaar. Je kan (uitvaart) wensen hebben, maar uiteindelijk kan alles anders gaan. Mijn vader is nu in het verpleeghuis in quarantaine. Mocht er iets met hem gebeuren; dan ga ik hoe dan ook naar hem toe!

Terwijl ik dit schrijf, krijg ik een noodmelding van NL-Alert:

"Houd 1,5 m. afstand!"

Lieve mensen wees zuinig op jezelf en op elkaar.